

Ize před jistinou odpočítati úroky, kdežto o útratách sporu se tam nemluví, ty tedy nelze odpočítati před jistinou (srovn. rozh. soudu ze dne 15. února 1876 čís. 12771 sb. 6030). Mimo to první způsob má v zápětí, že mezi úroky z nedoplatek jsou pak i úroky z procesních útrat. V souzeném případě mezi 5% úroky z 1174 Kč od 3. listopadu 1931. Ustanovení §§ 1333 a 1334 obč. zák. vztahují se sice i na útraty sporu tak, jako na každou jinou pohledávku, ale v souzeném případě schází pro úroky z útrat sporu exekuční titul.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu. Když dlužník, čině splátky na dluh, neurčí, po případě je pochybné, kterou položku svého dluhu chtěl platiti, jest podle § 1416 obč. zák. použití splátek napřed k zaplacení úroků a zbytku na srážku z jistiny a, je-li jistina více, na srážku té z nich, která již byla upomínána nebo je splatná nebo je pro dlužníka obtížnější. Že splátek je kromě úroků použití předem také na srážku útrat, § 1416 obč. zák. nestanoví, naopak, jde-li o jistinu zúročitelnou, což je pro dlužníka dluhem obtížnějším, musí podle tohoto předpisu útraty ustoupiti jistině. Řídě se těmito zásadami, pokud se týče ustanovením § 1416 obč. zák. nepochybil tudíž rekursní soud, když v projednávaném případě, kde nebylo určeno a byly pochybnosti, na které položky dluhu byly splátky povinným učiněny, odpočítal splátky nikoli předem na útraty, nýbrž, když stěžovatelka jich nepoužila na srážku z úroků, srazil je ze zúročitelné jistiny. Nejde o splátky za exekuce a proto se na případ nehodí, pokud se týče nepřípadně se stěžovatelka pro svůj názor, že splátek nebylo předem použití na útraty, dovolává ustanovení § 216 poslední odstavec ex. ř. Ani v jiných ustanoveních zákona není pro názor stěžovatelky opory a zejména nelze z § 14 popl. zákona pro onen názor nic dovozovati, neboť tento paragraf otázku, o kterou jde, neupravuje a nemá s ní nic společného. Jak řečeno, odpovídá stavu věci i zákonu, když rekursní soud splátky neodpočítal na útraty a bylo se o dovolacím rekursu, ježto se ukázal nepodstatným, usnésti, jak se stalo.

Čís. 11680.

K zajištění nároku na opětné pronajmutí bytu v domě podle § 1 (3) zákona o ochraně nájemců ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., nelze povolití prozatímní opatření zákazem zcizení tohoto domu podle § 382 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, R I 346/32.)

K zajištění nároku na opětné pronajetí bytu podle § 1 (3) zák. na ochr. náj. navrhl bývalý nájemce povolení prozatímního opatření záповědí majiteli domu, by dům nezcizil. S o u d p r v é s t o l i c e p r o -

zatímní opatření povolil, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 382 čís. 6 ex. ř. lze povolit soudní záповěď, zciziti, obtížit nebo zastaviti nemovitosti nebo práva, jež jsou zapsány ve veřejné knize a k nimž se vztahuje nárok ohroženou stranou tvrzený nebo jí již přičený. Tento poměr nároku k nemovitosti nebo ke knihovnímu právu jest nezbytným předpokladem tohoto způsobu zajištění, jakž vysloveno a blíže dolíčeno v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod číslem 7184, na něž se odkazuje. Nárok na opětne pronajmutí bytu podle § 1 (3), zákona o ochraně nájemců ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. zde v úvahu přicházejícího není takovým nárokem, jest nárokem ryze osobním, jenž se neuskutečňuje zápisem do veřejné knihy. Navržené prozatímní opatření nemělo proto býti povoleno již z tohoto důvodu.

Čís. 11681.

Postavení žentouru na společném pozemku některým ze spoluvlastníků ve vlastním zájmu není změnou ve smyslu § 834 obč. zák.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, R I 381/32.)

Navrhovatelé (Ondřej a Terezie V-ovi) byli vlastníky jedné třetiny pastviny a zamýšleli postavit na pastvině žentour, s čímž ostatní spoluvlastníci nesouhlasili. Odvolávající se na § 835 obč. zák., navrhli Ondřej a Terezie V-ovi na soudě, by soudce v nesporném řízení rozhodl, že se jim povoluje postavení žentouru na pastvině. Soud prvé stolice návrh zamítl. Důvody: Právem namítají spoluvlastníci pastviny, že tu nelze použití předpisu § 835 obč. zák., jenž přichází, jak plyne z § 834 obč. zák., v úvahu jen, když při důležitých změnách, jež byly navrženy pro zachování nebo pro lepší užívání hlavní věci, menšina spoluvlastníků byla většinou přehlasována. Musí tedy jíti, jakž plyne z § 833 obč. zák., o mimořádné opatření, jež se navrhuje k zachování nebo k lepšímu užívání hlavní věci, jinými slovy, musí jíti o návrh v zájmu společenství, tedy všech spoluvlastníků a v takovém případě má posléze rozhodnouti soudce, zda změna usnesená většinou, má nastati, čili nic, a v onom případě, zda přehlasovaným jest dáti jistotu za budoucí škodu, čili nic. V projednávaném případě však nejde o důležitou změnu, jež byla navržena pro zachování nebo pro lepší užívání věci, nýbrž o postavení žentouru pro navrhovatele, tudíž o návrh, jenž byl nejen vznesen jen v zájmu navrhovatelů a k jich prospěchu, nýbrž dokonce jest zásahem do právní oblasti ostatních spoluvlastníků, ježto navrhovatelé postavením žentouru na společném pozemku užívají fyzicky určitého dílu společného majetku, čímž by byli spoluvlastníci vyloučeni z užívání této části pozemku, najmě v době, kdy jest žentour